

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **A. I.**
státní příslušnost Republika Uzbekistán
trvale bytem U.
zastoupený Mgr. Tomášem Císařem, advokátem
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2019 č.j. CPR-9479-6/ČJ-2019-930310-V237

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 22. 1. 2019 č.j. KRPA-36020-16/ČJ-2019-000022-SV, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění z území členských států Evropské unie dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), v délce 18 měsíců.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

2. V podané žalobě žalobce namítal, že správní orgány náležitě nezjistily skutečný stav věci. Uložené opatření je nepřiměřené a i délka uloženého opatření byla vyměřena neadekvátně okolnostem případu. V této souvislosti žalobce poukázal na to, že nikdy neměl v úmyslu porušovat právní předpisy ČR, má řádné zaměstnání v domovské vlasti, kam se chtěl vrátit; s ohledem na délku nelegálního pobytu a okolnosti, na jejichž podkladě se do současné situace dostal, je uložení správního vyhoštění v tomto ohledu nepřiměřeným zásahem. Žalobce podotkl, že se ke správnímu orgánu dostavil dobrovolně poté, co zjistil, že se na území nachází nelegálně. Správní orgán měl možnost přistoupit i k variantě, která by umožňovala smírné řešení celé záležitosti, a umožnit žalobci dobrovolné opuštění území ČR. Žalobce rovněž uvedl, že správní orgán nedostatečně posoudil přiměřenost rozhodnutí, pokud jde o zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Nebyla dostatečně posouzena otázka možnosti vycestování. Žalobce je občanem Uzbekistánu a domnívá se, že dosud nedošlo v jeho domovské vlasti k tak zásadním změnám, které by odůvodňovaly změnu v praxi správních orgánů při posuzování překážek ve vycestování. Žalobce namítal nepřezkoumatelnost závazných stanovisek. Dle jeho názoru je závazné stanovisko založeno na dokumentu vydaném Ministerstvem vnitra. Je tedy vydáno a potvrzeno vlastní stanovisko tohoto orgánu. Za této situace je žalobce nepovažuje za dostatečně objektivní. Podle názoru žalobce je rovněž lhůta stanovená pro opuštění území nepřiměřeně krátká. V poskytnuté patnáctidenní lhůtě dle jeho názoru není možné realizovat tento úkon. Délka správního vyhoštění rovněž není dostatečně a přezkoumatelně odůvodněna. Doba vyhoštění je dle názoru žalobce nepřiměřená délce nelegálního pobytu. Žalobce z uvedených důvodů navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Zároveň žádal, aby mu byla přiznána náhrada nákladů řízení.
3. Žalovaný se k žalobě vyjádřil a setrval na stanovisku, které zaujal v napadeném rozhodnutí. Odkázal na odůvodnění tohoto rozhodnutí i na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalovaný neshledal ve svém postupu pochybení, a proto navrhl zamítnutí žaloby.
4. Ve správním spise se nacházejí především následující pro danou věc podstatné dokumenty: úřední záznam správního orgánu prvního stupně ze dne 22. 1. 2019 č.j. KRPA-36020-3/ČJ-2019-000022, oznámení správního orgánu prvního stupně ze dne 22. 1. 2019 č.j. KRPA-36020-11/ČJ-2019-000022 o zahájení správního řízení, protokol správního orgánu prvního stupně ze dne 22. 1. 2019 č.j. KRPA-36020-12/ČJ-2019-000022-SV o výsledku účastníka správního řízení, závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 22. 1. 2019 č. ZS46367, informace OAMP ze dne 11. 2. 2019 o bezpečnostní a politické situaci v Uzbekistánu, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 22. 1. 2019 č.j. KRPA-36020-16/ČJ-2019-000022-SV, opravné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 28. 1. 2019 č.j. KRPA-36020-22/ČJ-2019-000022-SV, odvolání žalobce ze dne 28. 1. 2019 a doplnění odvolání ze dne 7. 2. 2019, závazné stanovisko ministra vnitra ze dne 29. 4. 2019 č.j. MV-49010-2/OAM-2019, informace Ministerstva zahraničních věcí č.j. 102817/2019-LPTP ze dne 7. 3. 2019 o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a o návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2019 č.j. CPR-9479-6/ČJ-2019-930310-V237.
5. Dne 24. 7. 2019 se před Městským soudem v Praze konalo jednání, na němž účastníci řízení setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

6. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 22. 1. 2019 prováděla hlídka správního orgánu prvního stupně pobytovou kontrolu se zaměřením na dodržování pobytového režimu cizinců, přičemž na adrese P., P. kontrolovala žalobce, který nepředložil žádné platné povolení k pobytu ani jiný doklad, který by ho opravňoval pobývat na území ČR. Žalobce byl zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Téhož dne bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců. Při výslechu dne 22. 1. 2019 žalobce k dotazům správního orgánu prvního stupně mimo jiné uvedl, že je ženatý a má jednoho syna, manželka se synem jsou v Uzbekistánu. Do schengenského prostoru žalobce naposledy vstoupil letecky dne 5. 10. 2018 na krátkodobé lotyšské vízum platné od 28. 9. 2018 do 31. 10. 2018, 1 vstup, povolená délka pobytu 19 dní. Do České republiky žalobce přijel dne 6. 10. 2018, od této doby na území ČR pobýval nepřetržitě. V současné době žalobce nemá v ČR ani v EU žádný povolený pobyt ani podanou žádost k pobytu. Chtěl si zažádat o vízum, ale nevěděl, jak, platnost víza už skončila a žalobce to nestihl. Na území České republiky nepracoval. Přicestoval, aby si v ČR zakoupil auto a odvezl ho domů, ale z domu mu neposlali peníze, protože má dluhy. Proto si žádné auto nekoupil. Chtěl na území pracovat, aby zaplatil dluhy, ale práci si nenašel. Potřebuje tady zůstat, aby zde mohl pracovat. Žalobce si je vědom skutečnosti, že na území ČR pobývá bez oprávnění k pobytu. Nikdy s ním řízení o správním vyhoštění nebylo vedeno. Neučinil žádné kroky pro legalizaci pobytu, chtěl si zde vydělat peníze na splacení dluhu. Je si vědom skutečnosti, že za jeho jednání mu může být uloženo správní vyhoštění z území členských států EU. Nikdy v ČR ani jiném členském státě EU nežádal o azyl. Nikdy tu nepáchal trestnou činnost. V ČR nemá žádné sportovní, kulturní ani společenské vazby, nemá zde žádné rodinné vazby, nestará se o žádnou osobu ani nemá žádnou vyživovací povinnost, nesdílí společnou domácnost s občanem ČR či EU, v Uzbekistánu má manželku, dítě, rodiče, sestru a bratra. V ČR ani EU nemá žádné závazky či pohledávky. V ČR ani v EU nemá nikoho, kvůli komu by ukončení jeho pobytu na území ČR bylo z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života nepřiměřené. Nemá dostatek finančních prostředků k vycestování z území ČR. Nic mu v Uzbekistánu nehrozí, nemá překážku k vycestování. V případě vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nevycestuje z území ČR dobrovolně. Je zdravý, nebere žádné drogy, neužívá žádné léky. Nevlastní tu žádný majetek.
7. Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 22. 1. 2019 č. ZS46367 vycestování žalobce do Uzbekistánu je možné. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 22. 1. 2019 č.j. KRPA-36020-16/ČJ-2019-000022-SV bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce 18 měsíců. Počátek doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, byl stanoven dle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně žalobci podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba k vycestování z území České republiky do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo vysloveno, že na žalobce se nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Dále správní orgán prvního stupně tímto rozhodnutím ve spojení se svým oprávným rozhodnutím ze dne 28. 1. 2019 č.j. KRPA-36020-22/ČJ-2019-000022-SV žalobci uložil zvláštní opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, a to osobně se hlásit každé úterý v 10.00 hodin u správního orgánu prvního

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

stupně, a to až do dne odjezdu (včetně). Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání. Ministr vnitra v rámci odvolacího řízení vydal závazné stanovisko ze dne 29. 4. 2019 č.j. MV-49010-2/OAM-2019, kterým potvrdil závazné stanovisko odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ze dne 22. 1. 2019 č. ZS46367 a konstatoval, že vycestování žalobce je možné. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 5. 2019 č.j. CPR-9479-6/ČJ-2019-930310-V237 bylo odvolání zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.

8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*
10. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
11. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
12. V § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců je stanoveno:
„(1) Vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
(2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“
13. Městský soud v Praze hodnotil námitku žalobce, podle níž bylo porušeno ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), neboť správní orgán nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

14. Podle § 3 správního řádu platí, že nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Podle § 50 odst. 3 správního řádu je pak správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.
15. V případě, že správní orgán ukládá povinnost, je tedy nad rámec obecného pravidla o zjišťování skutkového stavu věci povinen zjišťovat i skutečnosti ve prospěch účastníka řízení. Toto řízení je tedy ovládáno zásadou vyšetřovací a zásadou nestranného přístupu. Správní orgán v tomto typu řízení nese odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně i odpovědnost za nesplnění této povinnosti (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011 č.j. 5 As 7/2011-48, publ. pod č. 11/2011 Sb. NSS).
16. Městský soud v Praze v posuzované věci shledal, že správní orgány uvedené povinnosti splnily a zjistily skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž zjišťovaly rovněž skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce (např. že se jednalo o neoprávněný pobyt v délce 91 dnů, a proto nebylo přistoupeno ke stanovení zákazu pobytu v maximální zákonem stanovené sazbě, srov. s. 5 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně). Správní orgány se předně zabývaly otázkou, zda v daném případě byly naplněny předpoklady pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců, stejně jako důvody, pro které by nemohl být žalobce vyhoštěn (§ 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců).
17. Žalobce pak ani ve svém doplnění odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nenamítl žádnou konkrétní okolnost, z níž by bylo možno dovodit, že jeho správním vyhoštěním dojde k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Správní orgány se dostatečně zabývaly přiměřeností formy zvoleného opatření i délkou uloženého správního vyhoštění.
18. Soud se nedomnívá, že by správní orgán náležitě nezjistil skutečný stav věci bez důvodných pochybností. Žalobce sám nepopřel, že na území poté, co mu skončila platnost víza, pobýval bez oprávnění k pobytu.
19. Městský soud v Praze konstatuje, že správní orgány obou stupňů se uvedenou otázkou zabývaly dostatečně a přezkoumatelným způsobem; jejich závěry vychází z řádně zjištěného skutkového stavu a dostatečně zohledňují individuální případ žalobce. Žalobce přitom nenamítl žádnou konkrétní okolnost, kterou měly správní orgány při zjišťování stavu věci opomenout. Žalobní námitka není pro uvedené důvodná.
20. Soud se dále zabýval námitkou, podle níž správní orgány dostatečně neposoudily možnost zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života. Ani tuto námitku neshledal důvodnou.
21. Správní orgány v daném případě dostaly své povinnosti. Jak je již shora uvedeno, zabývaly se dostatečně otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce z hlediska kritérií požadovaných ustálenou judikaturou (srov. k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2017 č.j. 5 Azs 261/2016-38). Hodnotily přitom jak povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu, délku pobytu žalobce na území České

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

republiky, tak i dobu, jež uplynula od porušení právních předpisů. Tato kritéria posoudily správní orgány jednotlivě a ve vzájemné souvislosti, přičemž za použití principu proporcionality poměřovaly zájmy žalobce s protichůdným veřejným zájmem. Městský soud v Praze ve shodě s nimi uzavírá, že správní vyhoštění představuje vždy určitý zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, tento zásah je však vzhledem ke zjištěným skutečnostem legitimní a přiměřený. Soud upozorňuje, že žalobce na území České republiky pobýval oprávněně od 6. 10. 2018 do 23. 10. 2018 (tedy 18 dní), než mu skončila platnost schengenského víza, přičemž doba dalšího nelegálního pobytu od 24. 10. 2018 do 22. 1. 2019 (tedy 91 dnů) je přinejmenším ve vztahu k době předcházejícího legálního pobytu dobou značně dlouhou. Vzhledem k této skutečnosti i vzhledem k tomu, že žalobce v průběhu správního ani soudního řízení netvrdil ani neosvědčil existenci rodinných či soukromých vazeb na území České republiky, je zřejmé, že veřejný zájem na tom, aby se na území České republiky pohybovali pouze cizinci s příslušným pobytovým oprávněním, převážil nad blíže nespecifikovaným zájmem žalobce na ochraně soukromého a rodinného života. Stejně tak z uvedených důvodů soud neshledal přijatou formu opatření (uložení správního vyhoštění) nepřiměřenou.

22. Soud dále podotýká, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o správním vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, ale preventivním správním opatřením, který nesleduje represivní účel (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2017 č.j. 9 Azs 176/2017-26, bod [24]). Dle této judikatury navíc § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při naplnění podmínek pro vyhoštění neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda cizinci správní vyhoštění uloží či nikoli (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018 č.j. 2 Azs 289/2017-31, bod [45]).
23. Při aplikaci § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců se nejedná o otázku správního uvážení. O správním vyhoštění správní orgán nerozhodne pouze tehdy, pokud to vyplývá z jiného ustanovení zákona o pobytu cizinců. Takovým „smírným řešením“, které by umožnilo žalobci dobrovolně opustit území ČR, by bylo rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Toto rozhodnutí však může být podle § 50a odst. 6 zákona o pobytu cizinců vydáno pouze za situace, kdy by rozhodnutí o správním vyhoštění mělo nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života cizince (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2019 č.j. 8 Azs 262/2018-40); tento nepřiměřený dopad však v posuzované věci, jak plyne ze shora uvedeného, není dán. Proto námitky žalobce o tom, že správní orgán měl přistoupit k variantě, která by umožňovala smírné řešení záležitosti, nemohou obstát.
24. Co se týče otázky přiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění, zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2016 č.j. 10 Azs 181/2016-44, kde je mimo jiné uvedeno: „*Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003-38). *Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002-46).*“ Skutečnost, že stanovení délky správního vyhoštění je projevem správního uvážení správních orgánů, pak plyne i z dalších rozsudků Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudky ze dne 19. 5. 2017 č.j. 7 Azs 98/2017-26 či ze dne 27. 7. 2017 č.j. 10 Azs 137/2017-27).

25. Zdejší soud neshledal uložení správního vyhoštění s dobou, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 18 měsíců za nepřiměřené. Maximální doba, na kterou bylo ze zákona možno uložit správní vyhoštění, v daném případě činila 3 roky [srov. § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců]. Správními orgány vyměřená doba správního vyhoštění v délce 18 měsíců tak není nikterak excesivní (dosahuje jedné poloviny maximální zákonem stanovené doby). Správní orgány se pak zvolenou délkou správního vyhoštění zabývaly dostatečně a řádně své rozhodnutí odůvodnily (viz s. 7 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně či s. 6-7 napadeného rozhodnutí žalovaného). Pokud jde o žalobcovu námitku, že se dobrovolně dostavil na pracoviště cizinecké policie poté, co zjistil, že se na území nachází nelegálně, tato neodpovídá obsahu správního spisu, z něhož je zřejmé, že správní řízení ve věci správního vyhoštění bylo s žalobcem zahájeno na základě správním orgánem prvního stupně učiněné pobytové kontroly, při níž bylo zjištěno, že žalobce pobývá na území České republiky neoprávněně. Jak přitom vyplynulo z výsledku žalobce ze dne 22. 1. 2019, žalobce si byl svého neoprávněného pobytu na území České republiky vědom. Zdejší soud rovněž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018 č.j. 1 Azs 416/2017-29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince za neoprávněný pobyt na území České republiky i v řádu několika hodin (v odkazovaném případě disponoval cizinec, rovněž Uzbek, 14denním schengenským vízem). Městský soud v Praze správní vyhoštění uložené v délce 18 měsíců nepovažuje za překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení nebo jeho zneužití. Žalobní námitka o nepřiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění tak není důvodná.
26. Za důvodné nepovažuje soud ani námitky žalobce týkající se možnosti jeho vycestování z území České republiky. Skutečnost, že ministr vnitra vycházel při vypracování závazného stanoviska z informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, sama o sobě nezakládá obsahové nedostatky či neobjektivitu samotného závazného stanoviska. Za situace, kdy žalobce nebezpečí vážné újmy v případě návratu do vlasti spatřuje v tom, že jsou perzekvováni občané neoprávněně pobývající v zahraničí, je pro posouzení věci podstatné, že z předmětného závazného stanoviska vyplývá, že občanům Uzbekistánu navracajícím se do vlasti nehrozí žádné sankce, přičemž nehraje roli platnost výjezdního štítku. Rozhodující je platnost pasu nebo certifikátu k návratu do vlasti. Návrat po vypršení platnosti výjezdního štítku nezakládá trestný čin nezákonného překročení hranice a legislativa nepředpokládá žádné sankce (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2018 č.j. 4 Azs 242/2018-37). Žalobce své tvrzení, že závazné stanovisko neodpovídá realitě v Uzbekistánu, žádným způsobem nedoložil. Z uvedených důvodů nic nebrání vycházet z obsahu závazného stanoviska při posouzení věci. Nadto soud doplňuje, že ministr vnitra při zpracování závazného stanoviska vycházel nejen ze zprávy OAMP, jak namítal žalobce, nýbrž i z informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 7. 3. 2019 č.j. 102817/2019-LPTP.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

27. Pokud jde o délku doby, která byla žalobci stanovena k opuštění území, zdejší soud uvádí, že zvolená délka patnácti dnů (příčemž maximální doba k vycestování dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců činí šedesát dnů) je zcela standardní, jak je zdejšímu soudu známo z jeho vlastní činnosti; jedná se pak o dobu více než dvojnásobnou oproti minimální zákonem stanovené sedmidenní době. Jestliže žalobce naznačoval, že obstarání jízdenky a zařízení dalších (s výjimkou ukončení nájmu bytu blíže nespecifikovaných) záležitostí není možné realizovat v patnáctidenní lhůtě, soud podotýká, že obstarání jízdenky je záležitostí několika málo desítek minut, nanejvýše hodin, přičemž i učinění právního jednání směřujícího k ukončení nájemní smlouvy není nikterak obtížnou a dlouhotrvající činností. Žalobce navíc měl a mohl již při příjezdu do České republiky počítat s tím, že z jejího území bude muset v nejbližších dnech vycestovat (platnost jeho lotyšského víza činila toliko 19 dnů) a není zřejmé, proč by měl žalobce uzavírat dlouhodobou nájemní smlouvu. Pokud tak učinil, jde to pouze k jeho tíži.
28. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 24. července 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.